

Kateřina Šafaříková je evropský novinář. Možná první a možná taky jediný v České republice. Není dopisovatelem z Francie, Německa, Bruselu či Vídně. V jejím pojetí novinářiny by to znělo jako dopisovatel z Liberce. Kateřina nepíše odněkud, píše o společném evropském prostoru. O našem prostoru. Někdy si k tomu přidá to, co je už za evropskými hranicemi, třeba Sýrii nebo Čínu.

Když jsem si chtěl znovu pročíst, co Katka loni napsala, došlo mi definitivně, za co přesně si zaslouží cenu Karla Havlíčka Borovského. Napovídá tomu už namátkový výběr témat článků za poslední dva měsíce loňského roku. Evropsko-kanadská smlouva, rozhovor s britským policistou a zároveň českým Romem Petrem Torákem. Francois Fillon a francouzský venkov. Vídeňská mise Jana Kohouta. Bojeschopnost české armády. A taky třeba česká diplomacie v Sýrii. Katka o evropských tématech píše se stejnou samozřejmostí, jako jiní novináři píšou o české politice, korupci nebo dění v tuzemských regionech. Navíc je v ní vidět velká otevřenost a pečlivost.

Když sama přemítá o své otevřenosti a „přeshraničnosti“, vzpomíná na rodinnou chalupu u Slavonic, jejíž zahradu přepůlily v dobách totality hraniční ostnaté dráty. „Svět za dráty mě strašně lákal, fyzicky i mentálně,“ vzpomíná Kateřina. Taky vzpomíná, jak napsala svůj první článek do gympláckého časopisu. To bylo už v Praze a článek se jmenoval „Bačkorgate“. Od slova bačkory. Katka reagovala na školní povinnost přezouvat se. Hlavně proto, že škola neměla šatny a především dívkám se boty často ztrácely. O nesmyslnosti situace napsala a po zveřejnění ji začali chválit spolužáci, že se za ně nebojácně postavila. „Poprvé jsem pochopila sílu slova, jeho schopnost napravovat věci a události,“ říká Kateřina.

Vystudovala žurnalistiku na FSV, občas psala do už dnes legendárního Babylónu, potom nastoupila do Lidových novin, pak do Respektu a ještě jednou si pak tahle média zopakovala. Ještě předtím studovala v Paříži novinářskou školu. Tam poprvé začala vnímat potřebu vzájemné „evropské“ otevřenosti. Nikoli kvůli osvícenosti Paříže či tamní školy, naopak, kvůli postavení přezírané osoby z Východu. „V Paříži jsem si uvědomila, jak moc se neznáme,“ vzpomíná Katka.

Její evropanství nespočívá v poučování o výhodách Bruselu či unie. Ale v samozřejmosti, s jakou píše o čemkoli evropském – včetně toho českého. Z jejich článků čtenář pozná, že nejsou postaveny na pouhé znalosti obsahu francouzských, anglických nebo třeba českých novin, ale na identifikaci s prostředím, s myšlením a životy tamních občanů. Tento přístup je samotným základem kvalitní žurnalistiky. Když k tomu přidáme Kateřinin nadhled, už zmíněnou pečlivost a potřebu mít vše, každou větu, podloženou fakty, je zřejmé, že se jí cena Karla Havlíčka Borovského nemohla vyhnout.

Každý novinář zná ten pocit – píše, najednou mu chybí slovo, informace, něco důležitého či detail. Mě se to při psaní článků stává docela často. V redakci stačí zvednout hlavu. Podívat se trochu doleva a tam, dva metry ode mě, sedí Kateřina Šafaříková. Tak se trochu v tvůrčí extázi ptám na chybějící a ona zamyšleně, jakoby mimochodem, dodá tu potřebnou odpověď. Úplně stejně působí její články – nenápadně a jakoby mimochodem dávají pečlivé a inspirativní odpovědi. Takže Katko blahopřeji k ceně.

Jaroslav Spurný